

різних країн це поняття визначається по-різному. Так, згідно ст.1 Закону України «Про господарські товариства», господарськими товариствами визнаються підприємства, установи, організації, створені на засадах угоди юридичними особами і громадянами шляхом об'єднання їх майна та підприємницької діяльності з метою одержання прибутку [1]. При цьому господарські товариства поділяються на акціонерні товариства, товариства з обмеженою відповідальністю, товариства з додатковою відповідальністю, командитні товариства та повні товариства.

На відміну від України, товариство за законодавством Франції визнається договором, на підставі якого дві чи більше особи укладають угоду щодо спільного майна за умови подальшого поділу вигоди (прибутку) або економії коштів, яку можна отримати внаслідок укладення угоди, тощо; будь-які товариства, крім негласного, мають права юридичної особи; виокремлюються акціонерні та товариства з обмеженою відповідальністю [3, с.345].

Законодавством Великої Британії встановлено, що: товариством є об'єднання осіб, та компанії, яким властиве об'єднання капіталів; вони поділяються на акціонерні товариства, товариства з обмеженою відповідальністю, а також виробничі кооперативи [2, с.276].

У США під господарським товариством розуміється об'єднання осіб та корпорації - об'єднання капіталів, які утворюються на підставі закону, який приймається у більшості штатів, де товариство визначається як об'єднання двох або більше осіб для ведення справ з метою отримання прибутку; товариство не визнається юридичною особою, проте володіє визначеними властивостями правосуб'єктності; товариства поділяються на акціонерні товариства, товариства з обмеженою відповідальністю, а також виробничі кооперативи [2, с.277].

На підставі викладеного можна дійти висновку, що законодавством багатьох провідних країн світу передбачено поняття «господарського товариства». Можна узагальнити, що у Франції, Великій Британії та США під товариством розуміють об'єднання капіталів осіб з метою одержання прибутку.

Список використаних джерел:

1. Про господарські товариства : Закон України від 19.09.1991 р. № 1576-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 49. – Ст. 682.
2. Господарське право України: підруч. для студ. вищ. навч. закл. / М. К. Галянич, С. М. Грудицька, О. М. Міхатуліна та ін. – К.: МАУП, 2005. – 424 с.
3. Цивільне право України. Загальна частина: підручник / за ред. О. В.Дзери, Н.С.Кузнецової, Р.А.Майданика. - 3-ге вид., перероб. і допов. - К.: Юрінком Інтер, 2010. - 976 с.

Актуальні проблеми об'єднань підприємств в Україні

Чухно О.Є., студент магістратури ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук *Загорняк Н.Б.*

Великомасштабні перетворення, котрими характерний світ сьогодні, спричинюють необхідність у створенні таких умов співіснування людей, щоб не виникало жодного сумніву у раціональності створених умов. В контексті обраної теми можна виокремити дві проблеми: перша – недосконалість дефініції об'єднання підприємств, на тлі якої виникають

суперечності під час управління такими об'єднаннями; друга – відмінність понятійного апарату суб'єктів законотворення України та зарубіжних країн в контексті об'єднань підприємств.

Нормативного закріплення поняття «об'єднання підприємств» дістало у ст. 118 Господарського кодексу України, згідно з якою це «господарська організація, утворена у складі двох або більше підприємств з метою координації їх виробничої, наукової та іншої діяльності для вирішення спільних економічних та соціальних завдань» [2]. Проблемним аспектом даного правового інституту є відсутність чіткої диференціації між організаційно-правовими формами та невідповідність змісту (назві) – формі ведення господарської діяльності.

Велика кількість організаційно-правових форм, здебільшого, не вирішує проблему вибору необхідної форми, а робить вибір більш заплутаним та незрозумілим. Дане твердження пояснюється наявністю спільних ознак, котрі в свою чергу отождожують форми одна з одною. Так наприклад, вони всі є юридичними особами, утворюються у складі двох або більше підприємств та метою їх утворення є координація діяльності підприємств саме з яких вони утворені. Беручи до уваги досвід зарубіжних країн, котрі стали на шлях розвитку ринкової економіки раніше за Україну, варто зазначити, що юридичні особи приватного права не мають прав на управління іншими юридичними особами з якими вони пов'язані шляхом об'єднання підприємств, окрім корпоративних прав та взаємообумовлених договорів між юридичними особами, що суттєво відрізняється від української моделі управління об'єднаннями підприємств. Наслідком виявленої проблеми є протиріччя між інститутом об'єднання підприємств та інститутом корпоративного управління.

Під час зіставлення національного та зарубіжного законодавства, стає наочною проблема невідповідності змісту формі. Застосовуючи такі поняття як: «асоціація», «корпорація», «консорціум» та «концерн» виникає певне протиріччя між організаційно-правовими формами управління під час здійснення зовнішньоекономічної діяльності. Виявлена проблема характерна тим, що під асоціацією зазвичай розуміють не форму, а загальне поняття, що означає об'єднання осіб, юридичних або фізичних, без додатково створеної юридичної особи. А під корпорацією, мають на увазі відокремлену від власників юридичну особу, що керується зсередини за допомогою системи корпоративного управління.

Виходячи з наведеного, варто зазначити, що слід усунути невідповідності між нормами національного та зарубіжного законодавства в контексті виявленої проблеми, адже відмінність у регулюванні, по-суті, одних і тих самих суспільних відносин, породжує юридичні колізії, котрі в свою чергу створюють проблеми для реалізації громадянами конституційного права на підприємницьку діяльність, що передбачається у ст. 42 Конституції України [1].

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>
2. Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/436-15>